

V. rész

Leszámolás

1. fejezet

Az Utolsó Erőd

Az Invincible hídja sem különbözött sokban a Nemezisétől, tán egy kissé szélesebben, magasabban, s komplexebben tárult az ember szeme elé. Travisnak sem jelentett különösebb nehézséget a berendezkedés, ide is rakatott pár széket, mindent feltöltött a saját, megbízható embereivel, valamint segítőivel. S most, hogy újfent ő vezette a Birodalom és a Köztársaság közt dúló végső, mindent eldöntő háborút, már Aleya is kénytelen volt idejönni a saját zászlóshajójáról, persze ez nem érte túl nagy meglepetésként a twi'leket.

Különösképp a körülményekre való tekintettel.

Időközben a Sith sötét nagyura meredtem bámulta a taktikai térképet, melyen nem egy planéta, vagy rendszer, vagy épp egy csillaghalmaz, hanem az egész galaxis teljes holoképe tárult sárgás tűzben égő szemei elé. Ám koránt sem nyugodtan, bizakodó arccal tette ezt, hanem idegesen, s töprengéssel tele. Ugyanis a taktikai helyzet sokat változott Rea „megmentését” követően, már közel sem látszott minden eldöntetettnek. A frontvonalak megmerevedtek, állandósult a kitartó vérontás. Amíg ő távol volt, a köztársaságiak túljártak a másodparancsnoka eszén, aki túl nagy veszteségeket szenvedett ahhoz, hogy egy nemes húzással fordíthasson a helyzeten, meggátolva az elkerülhetlent.

Legalábbis innen nem...

- Bocsáss meg, amiért kudarcot vallottam – törte meg Aleya félelemmel teli hangja a gondolatmenetét, tudta, hogy már attól a perctől kezdve csak a taktikai képességeinek köszönheti életét, mikor a sith ismét a sorai közé engedte. Ám ezúttal mégis kudarcot vallott, teljességgel hasznavehetetlennek mutatva magát a férfi szemében.

- Ugyan, nem volt választásod. Nem kellett volna elmennem... – közölte eddigi élete tán legérthetlenebb feleletét, ennek okát nemhogy a twi'lek, de még ő maga sem értette. Rea megmentésével látszólag minden visszaállt benne a normál kerékvágásba. A benne élő jedi óvta a lányt, tán szerette is valamilyen tekintetben, gátat szabva minden kegyetlenségnek, melyet a sith énje tenni akarna vele, ám megengedve neki, hogy oktassa, belevezesse mindabba, mire a túlélés érdekében még szüksége lehet.

Ám ezen részének egy másik rendeltetése az, hogy míg a jó oldala megelégszik ennyivel, minden mást elvégez az életben. Vezeti a flottát, irányítja a hadműveleteket, s kioktatja az admirálisokat, kik csúfos kudarcot vallottak a távollétében, ám erre mégsem került sor.

- *Csak ennyi? „Nem volt választásod”?* – visszhangzott a twi'lek tudatában legfőbb kérdése, melyet nem volt hajlandó hangosan is feltenni. Meglehet, nagyon is örült a kijelentésnek – legbelül azt hitte, menten kivágják a légzsilipen –, csak épp a mögötte rejlő okot nem értette. Az ilyen esetekben egy sith-től a legkevesebb az, hogy *„Legközelebb nem úszod meg ennyivel!”*, vagy *„Utoljára hagytál cserben!”*. Elvégre, aki gonosz, még a legjobb kedvében sem hagyja ennyiben az ilyesmit, a pusztta természete az okozója mindennek.

Éppen csak nem a benne lakozó sith diktálta a feleletet, valami, vagy leginkább valaki egyre inkább kezdett elhatalmasodni Travis elméjében. Ki még tagadja a tényt, de nem menekülhet felőle, miszerint a Rea elrablásakor a lelkében fakadó érzelmek heves vihara nem várt végeredménnyel zárult. Fenekestül felfordult minden, leomlottak a régi gátak. S miközben a Sith sötét nagyura látszólag olyan, mint ereje teljében, ádáz csata dúl a szívében. A két merőben más nézeteket való énje újfent heves harcba kezdett, s Tyron áll nyeresre...

- Mozgósíts minden nélkülözhető hajót, küld őket a Makem Te rendszerbe.

- A hová?! – csattant fel a nő értetlenül állva terv előtt. Hiszen ott már rég nem zajlanak nagy csaták, teljességgel az övék a csillagrendszer, valamint az összes szomszédos planéta, az Ossust is beleértve – melynek templomát már hónapokkal ezelőtt porig bombázták. Ott nincs semmi, és senki, aki fenyegetné őket. Egyedül egy kereskedelmi útvonal, amely a Fővárosba vezet ugyan, de ott képtelenség átjutni, ott még nem pusztították el az állomásokat, melyek segítségével a köztársaságiak képesek elzárni az útvonalat a hajóik elől.

Ezért is próbálkoznak innen, a Ryloth felé vezetőnél, ahol is már szabad lenne az út, ha ne lenne ily heves az ellenállás. Hiszen nem hagyhatnak ott mindent, csak úgy rárontva Coruscantra, akkor hátba támadnák őket a köztársasági seregek, rájuk döntő vereséget mérve.

- Szerinted innen meg tudnánk támadni a fővárost?

- Nem – rázta a fejét a nő, már valahogy kezdte megszokni az ilyet. Az egyszerű kioktatás jellegű fejtegetést, melynek végén fény derül Travis újabb zseniális tervére.

- Ha nem mehetsz be az elülső kapun, válaszd a hátsó ajtót. A már harcba bocsájtott hajókkal Kolvin levezet egy támadást a Núbiára, amíg te összegyűjtöd a hajókat a galaxis másik felén. Bárhogy is lesz, a Köztársaság azt fogja hinni, hogy még mindig Ryloth felől akarjuk elérni a Fővárost, ezért minden erejűnkkel ezen a fronton lesznek.

- És a Központ védtelenül marad... – és ahogyan az lenni szokott, a nő ismét rájött mindenre, egyetlen dolog kivételével. Mi lesz az állomásokkal?

- Mondjuk úgy, hogy már nem lesznek üzemképesek.

Nyolc nappal később:

Feljutni egy transzportra nem nehéz feladat, különösen nem három speciális képzésben részesült rohamosztagosnak nem. A problémák azzal kezdődnek, hogy nem elég egyszerű bámészkodónak lenniük, kiket a felszállás előtti utolsó pillanatokban letessékelnek a járműről, ha eleget akarnak tenni a küldetésüknek.

Persze bőven akadnak ötletiek a cél eléréséhez.

- Hm, érdekes egy hajó ez. Meg tudná mondani, mennyi a maximális teherkapacitása, mind utasokban, s mind rakományban mérve? – faggatta Silk unottan az egyik köztársasági őrt, ki képtelen volt felelni a kérdésre, bár legbelül már kezdte érezni a tényt, miszerint az előtte álló, jól megtermett alakot egy csöppet sem érdekli a válasza. Mintha csak az időt szeretné húzni, vagy épp elvonni a figyelmét. Tán egy birodalmi kém is lehet, vagy katona, akinek az eltökélt célja, hogy feljusson az állomásra, ahová is a kicsiny transzport megy.

- *Ugyan, ennek túlságosan is elenyésző az esélye. Ez csak egy újabb üresfejű barom, aki elvesztett egy fogadást a közeli kocsmában, és most kénytelen utána járnia az őt legkevésbé sem érdeklő adatoknak. Bár ennek sincs túl sok esélye.*

Akárhogy is döntött a lehetőségeket illetően az őt, szívélyes mosollyal az arcán tudatta vele, hogy ezt ő sem tudja, majd a karjával próbálta odébb tessékelni a férfit. Silk kezdetben egy tapodtat sem akart mozdulni. Nem, míg Emmerson ki nem ejtett a kezéből egy különös, fémes tárgyat, s óvatlanul rá nem taposott a bakancsával, tucatnyi apró darabbá morzsolva azt a fémes talajon. Elvégre ez volt a jel, melyek közül az egyszerű bólintás a legelterjedtebb, ám ezt ők manapság már túlságosan is feltűnőnek vélik.

Silk nyomban hátrébb lépett, majd megindult a mellékhelyiség felé, társával egyetemben.

- *Csak két férfi elment könnyíteni magán, ebben nincs semmi rendkívüli. Semmi feltűnő...* – ismételte magában egyre idegesebben, pedig már teljesen megbarátkozott az ilyesfajta küldetésekkel. Viszont ez mégsem tetszett neki különösebben, valami már kezdettől fogva nem stimmel. Aztán minden világossá vált számára, amint az ajtóra való „*Nem üzemel*” cédula odacsempészését követően megérkezett a helyiségbe, ahol rajta és társán kívül három másik ember is tartózkodott, kik mind köztársasági egyenruhát viseltek.

Öten voltak, amikor már rég hatan kellene.

- Hol van Nevil? – suttogta halkan Emmerson felé fordítva szemeit, ki nem felelt. Csak kétértelműen húzta száját, aztán egy gyors pillantással adott jelt a támadásra. A percre, mikor a szart is kiverik abból a három szerencsétlenből, akik férfiasan, egy igaz katonához illően a fülkék oltalmát választották. Úgy tűnik, ketten kell véghezvinniük a lehetetlent.

Elsőként Emmerson támadott, egy erőteljes mozdulattal kirántva a legelső fülke ajtaját, majd egy jókora ütéssel elkábítva ellenfelét. Egy mihaszna, húszan éves nyikhajt, ki majdhogynem menten szörnyethalt a csapástól. Silk már egy jóval természetesebb alakot fogott

ki, őt már nem terítette le a csapás, pedig az sokkalta erősebb volt a társánál. A nyakába hasító fájdalom hatására nyomban meg is fordult, hogy érdes öklével állhasson bosszút az esetért. Meg sem fordult a fejében, hogy a mögötte álló fél előbb léphet, és csakugyan így is lett. Ha az első csapás nem is, de a közel kilencven kilós izomtömeg vaskos karjának duracél keménységű ökle már megtette a hatását. A köztársasági őr törött orral esett neki a padlónak.

Mikor a rohamosztagos meggyőződött róla, hogy a férfi már eszméletlen, hátrébb lépett, hogy az első sorból nézhesse végig a harmadik fickó vesztét. Emerson már oda is lépett az utolsó foglalt fülkéhez, egy éles mozdulattal kirúgva a fémes ajtót, s az előbbi mozdulat megismétlésére készülve, ám ezúttal merőben más végeredmény született. Az őt ugyanis még a levegőben elkapta a férfi öklét, majd egy különös, valamiféle harcművészetbe illő mozdulattal vágta a padlóhoz ellenfelét, hogy aztán a legmeglepőbb történés következhesen.

Ellépett a rohamosztagos felől, megvárva, amíg felegyenesedett.

- Upsz, másra számítottam – mosolyodott el Nevil az orra alatt, talpig köztársasági vértben tetszelegve. Bár z első pillanattól fogva tudta, hogy Emerson az, az Erő már csak ilyen.

- Akárcsak én – felelte egykedvűen, számos kérdéssel lelkében. – Hogy kerültél ide?

- Nos, kezdetben minden a terv szerint ment, aztán beengedtem magam az egyik fegyverraktárba, hátha akad ott valami érdekes, bár nem találtam semmi hasznosat egy köztársasági egyenruha kivételével. Aztán már hívott a szükség.

- Legközelebb szólj is, ha lehet – jegyezte meg Silk, legbelül nagyot nevetve az eseten, Valószínűleg sosem fogja elfeledni a képet, mikor Emmersont egy hátköznapi őrnek látszó figura egy szempillantás alatt padlóra teríti, méghozzá arccal előre.

Még beletelt egy kis időbe a másik fél egyenruhájának magukra öltése, melyek nem igazán illettek hőseinkre, mármint a többségükre. Emerson harminc centivel magasabb volt annál, kit leterített, ezért úgy nézett ki, mintha egy alulöltözött törpe lenne a ruhabszerzője. Silk még ennél is rosszabbul járt, a másik öltözet minden tekintetben kicsi volt rá, így valósággal feszült minden egyes porcikáján. El is csodálkozott rajta, hogy nem repedt szét menten az egész már az első bizonytalan lépés megtételénél. Bezzeg Nevil úgy nézett ki a sajátjában, mintha azt ráöntötték volna, tán még fénykardját is sikerült valahogy belecsempésznie.

Nem mintha elő tervezné rántani a küldetés közepén, ám ki tudja, bármi megeshet.

Amint ismételten kitarult a mellékhelyiség széles ajtaja, Nevil lépett ki rajta először, úgy artikulálva jobb kezével, mintha valami rendkívül bűzös „illatot” próbálna elhessegetni.

- Ember, ezt a szagot még egy Jedi sem bírna elviselni... mintha egy E- Colis gungan járt volna odabent. Szerintem soha ne menjen be oda... SENKI! – mögötte Emerson sietett ki, úgy téve, mintha épp a hányás küszöbén lenne, Silkkal egyetemben. Ő azért még lopva leellenőrizte, hogy a „*Nem üzemel*” tábla még mindig a helyén van-e. Nagy kár volna, ha épp az egyórási út közepén lepleződnenek le.

Ezen felül ajánlatos volt előrébb menni a járműben, méghozzá az innen lehető legtávolabb eső részre, hogy őket még akkor sem fenyegetse különösebb veszély, ha az a két szerencsétlen valamelyike magához térne. Nem is értették, miért nem végezhetnek velük még odabent, elvégre a parancs megengedte, csak épp Nevil mondott ellen a terv ezen részének, minden egyes alkalommal, amikor szóba került.

Időközben megérkeztek a tökéletes részre, ahol még néhány szabad hely is kínálkozott számukra, s csodával határos módon még mindig nem tűnt fel senkinek a csel, ezért is volt ez a létező legmerészebb terv, ami valaha is elhagyta Travis elméjét. Ennek ellenére az örök sokaságának fel sem tűnt, hogy egy új, sebhelyes arcú tag foglal helyet az előttük sorakozó ülőhelyek egyikén. S az a tény sem, miszerint a ruhájába mindenféle gombokat varró nyikhaj kölyökből egy szemmel láthatólag idősebb és magasabb, hozzávetőlegesen atlétaalkat férfi lett. Ám azt, hogy Jamie húsz kilónyi tiszta izomzatot szedett fel az elmúlt tíz percben, már nem hagyhatta szó nélkül az egyik, szőke hajú köztársasági harcos.

- Te gyúrsz? – kérdezte a nála jóval vékonyabb testfelépítésű férfi.
- Aha – felelte Silk bizonytalanul, majd nem sírva fakadva a lelkében zajló kisebb nevetőrohamtól. *Hát ezek ennyire ostobák lennének?*

S valóban nem telt többé egy óránál, mikor elérték a roppant úrállomást, mely csapatunk éltük eddigi legnagyobb célpontját képezte. A Stardust sem volt piskóta, vagy éppen egy mihaszna kis létesítmény, de ez... a Hellsguard állomás mindenén túltett. A hatalmas, felül kupolás, lefelé elkeskenyedő műszaki csoda tetején roppant mélyűr zavaró berendezések kupolái ékeskedtek, akárcsak az interdicatoroknál. Ám ezek sokkalta hatalmasabbak, s erőteljesebbek voltak, sőt, még hátborzongatóbbak is. Ugyanis a nap minden egyes percében bekapcsolva tartott generátorokból roppant kisülések cikáztak a mindenségbe, oly erővel, mely egy csillagrombolót is menten kettészelne.

Maga az utazás sem a hiperűrben történt, az alattuk elterülő planéta, a Brentaal IV életteli felszínéről érkeztek – s az igazat megvallva már az is megér egy misét, hogy ilyen mélyre sikerült merészkedniük az ellenséges területen –, bár itt koránt sem méret jelentette az igaz problémát, vagy épp az állomást valószínűleg az utolsó leheletükig őrző köztársaságiak létszáma, hanem a kijutás. Ugyanis a nagy méret ellenére, az állomásnak csak egy elenyésző hányadán lehetett közlekedni, ahogyan dokkolni is csak az alsó részeken lehetett, elvégre a roppant szikrák és a hatalmas generátorok éles moraja nincs túl jó hatással az emberre.

- *Gyönyörű* – visszhangzott Dex tudatában, ahogyan vetett egy utolsó pillantást a létesítményre, nem sokkal a dokkoló karmok éles csattanását megelőzően. Egyedül csak benne tudatosult a tény, miszerint ez a hely egy olyasfajta megoldást jelképezett a hiperútvonalak járhatóságának korlátozására, mely nem csak ebben a galaxisban egyedülálló, hanem az egész mindenségben, tán a párhuzamos univerzumok többségét is beleértve.

- Hahó, megjöttünk! – bökdöste a férfi vállát Silk, már azon gondolkodva, hogy egy jókora sallerrel hatékonyabban zökkenethetné őt ki a meditációszerű állapotából, már sajnálatos módon erre nem volt szükség. Nevil rövidesen felocsúdott, majd nyomban felpattant az üléséről, hogy társaival együtt léphessen az állomás talajának fémcsőjére.

Még egy ideig bámészkodtak, a mit sem sejtő, egyszerű köztársasági harcosokat tetteve, aztán a terv szerint megindultak az Hellsguard egyetlen irányítóterme felé, ahonnan a folyamatot leállítandóan elindíthatnák az önmegsemmisítést – a reaktorra helyezett töltetek itt szoba sem jöhettek, hisz ezen állomásnak minden egyes érzékeny pontját bombabiztos duracéllemezek őrizték. Valaki nagyon nem akarta, hogy a többi sorsára jusson ez az állomás, már ha a többi osztag sikerrel járt azok elpusztításával.

- *Egész jól haladunk* – gondolta magában Silk, s egy másodperccel később kénytelen volt rájönnie, hogy kár volt a falra festenie az ördögöt.

Pontosabban azon fájó pillanatban, mikor az egyik, törött orrú őr a mérhetetlen haragja által diktált, sebes lépteivel kiviharzott a transzport ugyanazon ajtaján, melyen ők is elhagyták a járművet, majd feléjük mutatott jobb kezével.

- Ők azok! – harsogta hangszálainak minden csepp erejéből, aztán egy rakás köztársasági harcos tűnt fel mögötte, kik vele együtt siettek le a leszállórampán, ezalatt is utánuk löve sugárvetőikkel. S ennek láttán már a környező katonák sem haboztak hasonlóképp cselekedni. Két perc sem telt el a leszállást követően, de máris hőseink máris slamasztikába keveredtek.

- Futás! – harsogta Nevil, majd kénytelen volt megtenni, amit olyannyira ellenzett lelke. Keresztüllötte a katona fejét sugárkarabélyával, egy szempillantás alatt kioltva a férfi életét, kinek feje úgy nézett ki, mintha ezelőtt még egy jókora lapáttal is fejen zuhantották volna. Aztán végzett még egy őrral, s még egygyel, majd egy negyedikkel is, mikorra már kellő távolságra értek az üldözőiktől, a mögöttük lezáruló duracélajtó oltalmába érkezve.

Ám ezzel még koránt sem ért véget az öldöklés.

Ahogy megpróbáltak előrehaladni a folyosók és kabinok szövevényes hálózatában, minduntalan nagyobb ellenállásba ütköztek, s végül az ellenfelek már hátulról is özönleni kezdtek. Úgy döntöttek, Silk és Emmerson elől marad, a köztársasági katonáktól szívélyesen kölcsönvett sugárvetőkkel végezve az elénk kerülő ellenfelekkel, miközben Nevil a hátát tartva felénk tartja a tempójukat, a kezeiben tartott sugárpisztolyokkal elintézve bárkit, aki hátra merné támadni őket, s meglehetősen sok jelentkező érkezett.

Az Erőben lakozó képességei teljes tárházának felsorakoztatásával, valamint a gondosan elrejtett fénykardja használatával, jóval könnyebb dolguk lett volna a lehengető túlerővel szemben, ám Dex egyszerűen nem állt készen rá, hogy felfedje az igazi énjét. Még annak ellenére sem, hogy tisztában volt azon ténnyel, miszerint az igazság elfedése most könnyen a két tényleges rohamoszttagos életébe kerülhet.

- Ez így nem fog menni – törte meg Emmerson érdes hangja a sugárvetők vörösesen izzó lövedékeinek özönét, jobban mondva: azok éles moráját. – A vezérlőig még hat folyosó van, addigra ezek szitává lyuggatnak minket!

- Tudom, de nincs jobb ötletem! – csattant fel Silk belátóan, azon különös alkalmak egy újabb képviselőjét előidézve, amikor is mindketten teljességgel egyet értettek. Már ez is baljós jelként hatott a küldetésre tekintve, hiszen ekkor mindig meghalt valaki, kivétel nélkül.

Nevil még befejezte az egyik köztársasági őr módszeres kivégzését – kettőt a lábába, egyet a mellkasába, s egy utolsó a szerencsétlen fejébe –, mikor végre rászánta magát egy életmentő javaslat felvetésére. Hiszen az Erő által tökéletes rálátása nyílt a létesítmény minden egyes porcikájára, tudta a gyenge pontjait, a rejtelmes szellemfolyosóinak ábrázatát, valamint a szellőzőjáratokat is. Ezen képessége sokmindenhez hozzásegítette már az életben, többek között ahhoz is, hogy túlélhesse a mesterével való legújabb találkozását is.

S ezúttal ha nem is az ő, de a társai megmentésében bizonyosan jelentős szerepe lett az Erőnek, annak révén pontosan látta, hogy ezek nem a szabvány szellőzőjáratok, melyeken még egy vékonyka padawan is alig tudja keresztülpréselni magát. Ezek legalább másfélszer, ha nem kétszer szélesebbek voltak azoknál, mely egyúttal logikus is a körülményeket tekintve – több generátor, több hő, szélesebb elvezető felület kell.

Már csak ki kellett találnia valamit, hogy elkerülje a lelepleződést.

- Hm, mégis akad valami haszna az állandó tervrajzbújásnak. Tudtátok, hogy ennek a létesítménynek a szellőzői másfélszer olyan szélesek, mint normál esetben? Nem akarok fontoskodni, de lehet, jó ötlet lenne, ha inkább azokon keresztül mennénk a vezérlőbe.

- De még mennyire – helyeselt Silk, miközben egy röpke pillanatra elborzadtak Dex kékes szemei, az Erő egy néma sikolya iszonyatos képet tárt azok elé. A látottakból a férfi pontosan meg tudta mondani, hogy honnan érkeznek, s ki adja majd le a végzetes lövést, mely bizonyosan véget vet társa életének, ha nem talál ki valamit.

Hátra nem lökhette, a nyakát nem törhette ki, de mégis tennie kellett valamit, hamarosan fel is ötlött számára egy mentőötlet. Úgy tett, mintha egy tár után nyúlt volna, s kénytelen lett volna szembesülni azzal, hogy már nincs egyetlen fölös energiacellája sem, s ezért öklöbe szorította kezeit haragjában. Ám ez közel sem indulatainak gyors levezetésére, hanem a kérdéses köztársasági harcos gyors elintézéséhez szükségeltetett egy, a mestere által tanított trükk alapján, melynek hatására a kiszemelt célpont a végzetes lövés leadása helyett elejtette sugárvetőjét. Aztán a gyomrához kapott, s látszólag tehetetlenül rogyott a talajra.

- Ezzel meg mi történt? – fakadt ki a szó Silkből az őszinte döbbenetében, miközben Emmerson szép lassan (tehát amilyen gyorsan csak tudta) leszedte a mellettük húzódó szellőzőjárat fedelét, amely alighanem a biztos menekvés záloga lesz.

- Biztos rosszul lett – nevetett fel Nevil látszólag tisztelettel adózva az ellenfél szerencsétlenségén, ám legbelül hálát adva az Istennek, hogy nem lepleződött le az élete egyik legkockázatosabb lépésének keretében. Persze az, hogy a falhoz vágja egykori mesterét, s aztán kivont pengével küzdje át magát az ellenség özönén egészen a legközelebbi raktárig, hol

történetesen egy sith nagyúr igyekezett leszámolni a lánya gyilkosával, mesze meredekebb volt ennél. Am azt a saját, s nem pedig mások túlélése szolgálta. El is tűnődött azon, hogy mégis mit keres a másik oldalon, a Sith oldalán küzdve a galaxis javáért.

Am hamar felötlött neki, hogy ő őszintén hitt mindebben.

Az eddigi ittlété övező történések során való tűnődése pedig teljességgel fel is emésztette azon időtartamot, melyet a valamivel szélesebb, de számukra – különösen Silk számára – mégis keskenynek bizonyuló járatban való haladásuk tartamát. S amint felocsúdott gondolatainak özönéből, már leghátulról figyelte, ahogyan Silk a szellőzőjárat végét jelentő rácsos fedél mögül néz alá az irányítóteremben tartózkodók sokaságára.

Eleinte úgy festett, mintha nagyon is mérlegelne valamit fejében, méghozzá azt, *hogy két repeszgránát elég lesz-e?* Mivel a következő pillanatban egy erőteljes mozdulattal kitepte a járat fedelét eddig oly biztosnak vélt helyéről, majd a két barnás, gömb alakú pokolgépet nyomban az odalenti tartózkodók közé hajította, bizonyára abban maradt, hogy majd meglátja. S ha esetleg még sem lenne elég, még mindig utánuk dobhat egyet, ráadásképpen.

Am a hatalmas lángfelhő, a szanaszét cikázó repeszek, és a mindent beterítő köztársasági harcos darabkák, valamint a terminálok közt véghezvitt mérhetetlen pusztítás arról tanúskodott, hogy ez még sok is volt hirtelenjében. De már nem lehetett mit tenni, így hőseink nyomban beengedték magukat a hatalmas helyiségbe, ahol még így is akadt némi ellenállást.

Nem is kicsi, mint az hamarosan észrevették.

Amint földet ért, Silk máris egy komoly veszedelemmel szembesült: az egyik katona a fal mellett kuporogva próbálta meg átvészelni a robbanást, s meglepő módon sikerrel is járt. A tiszt – legalábbis ez látszódtott rangjelzésén – nem habozott felé emelni sugárpisztolyának rideg csövét, ahogyan Silk sem teketóriázott a méltán történő felelettel, s még azelőtt kiütötte az ellenfelét, mielőtt az egyáltalán megérinthette volna a ravaszt bal kezével.

A mögötte földet érő Emmersom és Nevil már jóval könnyedebb fogadtatásban részesült, mindössze egy tucatnyi köztársasági sugárvetőjével kellett szembetalálnia magát, aztán a fedezékbehúzóadásukat övezően egyre kevesebb és kevesebb. Ha lehet ezt mondani, Nevil még rá is kontrázott a már a múltkori küldetése során is döbbenetes teljesítményére, már ami az ellenséges katonák irtására vonatkozott. Ezzel szemben társai már koránt sem teljesítettek ilyen kitűnően, Emmerson mindössze három, Silk pedig csak egy padlóra küldött ellenféllel büszkélkedhetett a lézerözön végére – méghozzá az előbb kiütött tiszttel.

Amint kínálkozott némi nyugalomuk, nyomban nekiláttak a többszörös tűzfal által védett rendszerek elképesztően hatékony feltöréséhez, melyet ezúttal néhány jól irányzott sugárnyaláb helyett egy adatpálca jelentett, jobban mondva az azon lévő vírus. Az könnyű szerrel zárta le az környező ajtókat – ellehetetlenítve az egyre közelgő erősítés bejutását –, zárta ki a többi vezérlőt a rendszerből, valamint állította le a generátorokat.

Abba maradt azok éktelen lármája, s iszonyatos erejű szikráiknak özöne.

- Ennyi? – kérdezte Silk kíváncsian, szóvá téve a bejutásukat övező nem várt, de annál örömtelibb mellékhatások által jelentett őszinte meglepetését.

- A parancs szerint nem elég deaktiválnunk a generátorokat, el is kell pusztítanunk őket, méghozzá az állomással egyetemben – törte nyelvbe Emmersom társa pillanatnyi örömét. – Én sem értem, hogy miért, amikor így is átmehet a flotta, vagy bármi, amit Travis keresztül akar itt küldeni, de ismered a dörgést: „*A parancs az parancs*”.

- A lényeg annyi – szólalt fel Dex, aki egykori jedi lévén úgy tudta kikövetkeztetni a történések mögött rejlő logikát, hogy a legapróbb tekintetben is a részese lenne azoknak. – Hogy a vírus csak egy átmeneti megoldás, azt akármikor izolálhatják, s akkor már ismét a kedvük szerint zárják el az utunkat. Márpedig, ha a flotta fél úton kieseik a hiperútból, elpusztíthatja ugyan a létesítményt, de mire továbbmehetnek, már a fél köztársasági flotta a Főváros felett lesz. Nem ismerem a hadállást, de ha mi ezt csináljuk, akkor azért tesszük, mert

odaát valami nagyon rosszul sült el. Vagy egyszerűen csak meg akarják kerülni a védelmet a könnyebb győzelem érdekében, de az akkor sem lenne megoldás.

- Tehát az, hogy módszeren elpusztítjuk az összes létező létesítményt, ami képes erre az egész hiperút vonal mentén, az közel som olyan feltűnő?

- Dehogynem, épp ezért is fontos a tökéletes időzítés. Ha Travis helyében lennék, az a flotta már rég útnak indult volna, hogy a támadás egy percet se késlekedhessen.

- Szóval rajtunk áll vagy bukik az egész galaxis sorsa?

- Azért rajtuk is.

Hirtelen kivágódtak a vaskos duracélajtók, harsogni kezdtek a vészjelzők. A vírus valóban csak ideiglenes megoldásnak bizonyult, egészen pontosan eddig tartott a hatása, most már újfent a Köztársaságé volt a Hellsguard állomás irányítása. S egyre harsogó vészjelzők lármájával párhuzamosan a hőseink egyre csak záporozó létekre lettek figyelmesek. Egyelőre még egyetlen ellenséges katonát sem figyeltek meg aggodalommal teli szemeikkel.

De már csak idő kérdése, hogy sor kerüljön erre.

Nevil egy másodpercet sem kívánt teketóriázással tölteni, nyomban a legközelebbi terminálhoz vetette magát, majd néhány gyors ujjmozdulattal le is nyomta a megfelelő gombokat, beindítva a minden elsöprő erejű folyamatot, amely biztonsági okokból perceket vett igénybe. Tehát még van idő a menekülésre, ám valaki mégis hátra kell, hogy maradjon.

- Menjetek, addig feltartom őket! – kiáltotta Nevil a társai felé, miközben harciasan emelte maga elé sugárvetőjét, ám már legbelül tudta, hogy koránt sem ez lesz az a fegyver, amellyel a sírba megy. Azonban Silk és Emerson csak rázta fejét.

- Nem hagyok hátra több testvért – szólalt fel Silk, hasonló mozdulatot téve a fegyverével.

- Ahogy én sem. Minél többen őrizzük a vezérlőt, annál kevesebb az esélye, hogy leállíthatják a folyamatot – ez önmagában még helytálló feltételezésnek bizonyult volna, ám Dex jól tudta, hogy egymaga is feltarthatja őket, ráadásul szép dolognak tartotta az önfeláldozást, valamint a bajtársisságot (részben ezért is harcol még mindig a birodalmiak oldalán, mert szembesült vele, hogy erre ők is éppoly mértékben képesek, ha nem klónokról van szó, az már tényleg a legalja az egésznek), de ő nem is Travisért, hanem értük hajlandó a leginkább megtenni ezt. Így nem maradt választása, mint saját kézbe venni az irányítást.

Még hozzá Dexébe, s nem Nevilébe.

- Menjetek! – harsogta egy különös kézmozdulat kíséretében, majd elégedetten tapasztalta, hogy a két férfi csakugyan tovatűnt az egyik folyosón, mely történetesen a hangárhoz vezetett, s legfőbb szerencséjükre innen egy fia katona sem kísérelte megközelíteni az irányítótermet. Azonban a többi ajtó mögül csak úgy özönlenni kezdtek a bátor harcosok tucatjai, kik nem sejtették, nem is sejtették, hogy mivel állnak szemben.

- *Eljött hát az idő, egy végső próbatételhez* – sziszegte tudatában egy különös hang, mely tán egykoron a mesteréhez tartozhatott, miközben a földre dobta sisakját, valamint páncélzatának minden egyes súlyos elemét, azok egyébként sem óvnák meg a haláltól, sőt, csak lelassítanak. Ezáltal hozzásegítve ahhoz, hogy ezen nem kívánt állapotot még hamarabb elérhesse. S miután ezzel végzett, már csak egyetlen lépésre volt szüksége.

Magához ragadta fénykardja hajlított markolatát, majd kibontotta annak kékesen izzó pengéjét. Ezen pillanatban megfagyott a vér az összes köztársasági harcos ereiben, bármilyen bátrak is legyenek, hisz a síthektől, s a sötét jediktől mindenki méltán rettegett. Ám az egyre záporozó lézernyalábok özönében a kékes penge tulajdonosa nem iramodott meg az ellenség özöne felé, hanem egy biztos pontról verte vissza azon vörösösen izzó lézernyalábokat, melyek éltét fenyegették. Más megoldással kívánt megszabadulni a többiektől.

Elvégre egy ehhez hasonló helyen számos berendezési tárgy található. Asztalok, székek, szekrények, valamint nagyobb, fémből készült bútordarabok, s egyéb kicsiny berendezési tárgyak, melyeket a köztársaságiak ellen fordíthat egy minden felölélő misztikus hatalom,

maga az Erő segítségével. S az első asztalok és székek nyomban megkezdték útjukat a legközelebb eső támadók felé, egy szempillantás alatt a földre terítve őket.

Még a legjobb esetben is eszméletlenül.

Ugyanis bőven akadtak olyanok is, kik koponyáját, bordáit, gerincét, lábát, vagy egyéb csontjait menten darabokra törte az egyik objektum, mellyel egy igen eseménydús találkozást szenvedett. Ám akadtak olyanok is, kik mellkasába úgy állt bele az egyik kiálló székláb, vagy asztaltöredék, mintha csak egy éles lándzsa lenne.

Dexben hamar tudatosult, hogy ezzel a módszerrel szinte akármeddig feltarthatná őket, aztán kénytelen volt belátni, hogy ezt képtelenség túl sokáig végezni. Túlságosan is fárasztó az ilyen. Ráadásul a dolgát nem túl megkönnyítendően, egy bátor harcos úgy döntött, megpróbál mögé, vagy legalábbis az oldalába kerülni az embernek, ki soha nem látott pusztítást visz véghez az egyre csak fogyatkozó soraikban.

Meg is tett néhány harcias lépést, miközben a mellkasába heves dübörögtek érzelmei, agy pedig a szóban forgó tétek újbóli és újbóli felelevenítésével próbálta eloszlatni halálfélelmét, azzal, hogy mi fog történni, ha kudarcot vallanak. A lehetséges invázió pusztító lehetőségével, hiszen már egy teljes birodalmi flotta is úton lehet a Főváros felé. És meglehet, ez egy igen magasztos feltételezés, ám ő lehet az egyetlen, aki gátat szabhat a történéseknek, amennyiben a hősi és önfeláldozó tette ítéltetett kudarcra az első pillanattól kezdve.

- Dehogynem – vágta rá Dex, ki úgy olvasott a férfi gondolataiban, akár egy nyitott könyvben. Nem is akadt más dolga, mint várnia valamicskét, hogy aztán egy elsőpró erejű erőlkövéssel repítse a szomszédos felhoz ellenfelét, s egyúttal a túlvilágra is.

- Gránát! – harsogta egy másik katona az újabb teljesen értelmetlen ötletét a társai felé, miközben a fénykardal hadonászó barbár személy felé dobta az iszonyatos pusztító erővel felruházott szerkezetet, legalábbis ő ennek nézte azt a bizonyos személyt, ki nevetve kapta el a gyújtógránátot az Erő láthatatlan kötelei segítségével. Még egy kicsit tartogatta azt, kivárva a megfelelő pillanatot, majd az ellenfelek sokasága közé dobta azt.

Idő közben valamivel hátrébb lépett, hogy még a robbanás hője se ártson neki különösebben, aztán az egyik katonát még bele is taszította a gránát által véghezvitt tüzes pusztítás úgynevezett epicentrumába. Azon egyetlen pontjának az anyatermészetnek, ahol a létező legnagyobb volt a lángok özöne. A helyen, hol menten elhamvadtak a húsos testek, de még ők jártak jól, elvégre a többiek még elég ideig éltek ahhoz, hogy éktelen ordításuk közepette tölthessék az utolsó másodperceket, melyeket az élők sora közt tölthettek.

- Vissza! Vissza! – kiáltotta az egyik lélekjelenlétét veszített katona, majd menten a legközelebbi kijárat felé sietett a mind hevesebben égő lángok közepette, melyeket tán maga az Erő terjesztett egyre magasabbra és szélesebbre. S meglepően sok követője akadt, ahogy azt megállapította Dex a pillanat hevében, mikor épp bevetette magát a sűrűjébe.

Mintha csak egy modernkori stratégia lenne, ki önmagát kezeli egy komplett hadseregnek, úgy törte meg a köztársasági katonák morálját, akik közül sokan már inkább visszafelé menekültek. Ezért is látta elérkezettnek az időt, hogy kardjának kékesen izzó pengéje újfent az ellenséges katonák húsába mélyedhessen. Szerinte ez olyan szinten törte meg a megmaradt katonák harci – ám jelen helyzetben leginkább halál – kedvét, melyre csak kevés példa akadt az egyszemélyes hadseregek tekintetében.

S ahogyan kardját a hozzá legközelebb eső harcos gyomrába mélyesztette, az elborzadt tekintetek tapasztaltán menten beigazolódni is látszott feltételezése, ám koránt sem mindenki számára. Volt, ki még utána lőtt sugárvetőjével, ezért kénytelen volt nagyon gyorsan kiszabadítani kardját a már halott férfi belsősegeiből, hogy már háríthassa is a feje felé érkező lézernyalábot, aztán a következőt, s a következőt...

Idő közben egy különös érzés lett úrrá rajta, méghozzá az elégedettség, s a büszkeség különös érzete, mely annak láttán fakadt, hogy egy kicsiny úralkalmatosság hagyta el az állomás alsó felén elhelyezkedő dokkok valamelyikét, méghozzá Silké és Emmersoné.

Tehát megmentette a bajtársai életét, s megnyitotta az utat a galaxis szíve felé.

Kis idő elteltével:

A két férfi meredten bámulta, ahogyan hatalmas lángoszlopok törnek elő a Hellsgate állomás roppant generátorai mentén. S szép lassan abbamaradnak az ádáz kisülések, valamint végleg eloszlott a mező, mely gátat szabhatott volna Travis flottájának, amely már csakugyan a Főváros életteli felszine felé indult, nem is sejtve, mi várja őket odaát.

- Sosem feledünk el... – jelentette ki Emmerson, halkán, keserűséggel szívében, majd Silk is hasonlóképp cselekedett, miközben a roppant újállomás ezernyi apró darabra hasadt az önmegsemmisítő folyamat által keltett ádáz tűzfelhőben. Bár a két férfi már mentesült az elmetrükk mindennemű hatása alól, s szembesült vele, hogy mi is volt valójában Nevil, ez egy csöppet sem zavarta őket. Éppúgy a bajtársuknak tekintettek rá, mint azelőtt, s most mély gyásszal néztek a tőlük már kilométerekre kibontakozó lángfelhőbe, amely egyetlen szilaj hangot, egyetlen keserű ígéretet hordozott magával, egyenest a szívükbe:

Még mindig élek!

Darth Raven